

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **L. P.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Kičinkovou
sídlem Zámecká 2111, 347 01 Tachov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. PK-DSH/13954/18

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č. j. PK-DSH/13954/18 a rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 9. 11. 2018 č. j. 1096/2017 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 15 050 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Evy Kičinkové do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov, Odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. 1096/2017-ODSH/TC-54 ze dne 9. 11. 2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), ve znění účinném do 30. 6. 2017, pro porušení § 4 písm. a) a § 6 odst. 8 téhož zákona, a dále ze spáchání přestupku podle §125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu pro porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, za což mu byly uloženy sankce pokuty ve výši 27 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

2. Žalobce v **žalobě** s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a namítal, že žalovaný nesprávně aplikoval zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky - účinný ode dne 1. 7. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), když s odkazem na ustanovení 112 odst. 2 tohoto zákona dovodil, že nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za předmětné přestupky, jelikož údajně došlo k prodloužení prekluzivní lhůty na 3 roky.
3. Žalobce upozornil, že k protiprávnímu jednání došlo dne 18. 12. 2016, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., ve znění do 30. 5. 2017, podle kterého platilo dle ustanovení § 20 odst. 1, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok (subjektivní lhůta), a podle odst. 3, přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky (objektivní lhůta).
4. Žalobce dále poukázal na znění ustanovení § 112 odst. 1 a 4 s tím, že správní řízení v jeho věci bylo zahájeno dne 1. 3. 2017, tedy za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., mělo by být taktéž dokončeno podle tohoto zákona. Žalobce dále poukázal na znění § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. V souvislosti se zněním ustanovení § 2 odst. 1 současného přestupkového zákona.
5. Pokud jde o výklad ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona, měl dle názoru žalobce zákonodárce na mysli, že ustanovení dosavadních „zvláštních“ zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Zmíněné ustanovení tak dle žalobce mělo za cíl sjednotit lhůty. Žalobce se dále domníval, že pokud by mělo výkladem ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona opravdu dojít k prodloužení prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek žalobce ze dvou na tři roky, pak by pozdější zákon nebyl pro pachatele příznivější a tento by neměl být aplikován. K tomuto žalobce dále odkazoval na judikaturu NSS (3 As 84/2017 ze dne 11. 6. 2018 a 3 As 266/2016 ze dne 2. 10. 2017).
6. Dále žalobce s odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39 namítal, že žalovaný měl ze všech výše uvedených důvodů předmětné řízení o přestupku zastavit. Nakonec žalobce podotkl, že bude-li napadené rozhodnutí zrušeno, mělo by další řízení již probíhat v souladu s §112 odst. 5 přestupkového zákona podle nové právní úpravy, přičemž by žalovaný nutně dospěl k závěru o zániku odpovědnosti žalobce za přestupek, a proto by měl v souladu s § 86 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření** konstatoval, že se námitkou žalobce zabýval v napadeném rozhodnutí, byl toho názoru, že ustanovení zákona hovoří zcela jednoznačně, a dochází k prodloužení prekluzivní lhůty celkem na 3 roky. Žalovaný dodal, že si uvědomuje diskutabilitu tohoto ustanovení s ohledem na ústavní požadavek používat pozdější úpravu, je-li pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 LZPS), avšak se necítil příslušným k hodnocení ústavnosti ustanovení zákona. Žalovaný, s ohledem na své vyjádření a odůvodnění

napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

8. V **replíce** žalobce konstatoval, že objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek je lhůtou hmotněprávní, což měl žalovaný zohlednit, postupoval-li po účinnosti zákona o přestupcích hmotněprávně podle dřívějšího zákona. Dále žalobce uvedl, že objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek se nepřerušuje, čímž zákonodárce dává najevo, do kdy nejpozději má zájem na potrestání pachatele, a to i s ohledem na závažnost daného jednání (přestupky vs. trestné činy), kdy s během doby klesá právní zájem na jejich potrestání. Žalobce znovu upozornil na článek 40 odst. 6 Listiny, podle kterého platí, že trestnost činu se posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Pakliže si tedy žalovaný uvědomoval, že pozdější právní úprava nebyla pro pachatele příznivější, měl postupovat v souladu s právním řádem, a tedy tuto pozdější právní úpravu nepoužít. Dále žalobce odkázal na argumentaci obsaženou v žalobě.
9. Rozhodnutím Městského úřadu Tachov (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“) č.j. 1096/2017-ODSH/TC-54 ze dne 9. 11. 2018, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků silničního zákona, jichž se měl dopustit dne 18. 12. 2016 v době kolem 4.55 hod., když v obci Tachov, v ulici Zahradní řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Mercedes reg. zn. X, kdy po odbočení z ulice Zahradní do ulice Dolní Předměstí nezvládl řízení vozidla, v důsledku čehož u domu č. p. 284 narazil přední částí vozidla do sloupku telefonní přípojky; a současně mu při šetření této dopravní nehody byla dechovým analyzátozem Dräger Alcotest naměřena hodnota 1,84 promile, a opakované dechové zkoušky i lékařskému vyšetření odběru krve se po výzvě policisty odmítl podrobit; a dále na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Správní orgán prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že na podkladě všech zjištěných skutečností a provedených důkazů byla spolehlivě a bez jakýchkoli pochybností prokázána vina žalobce.
10. Krajský úřad Plzeňského kraje (žalovaný) dne 28. 1. 2019 rozhodnutím č. j. PK-DSH/13954/18 (napadeným rozhodnutím) zamítl odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí s odůvodněním, že odvolací námitky žalobce nejsou důvodné. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že provedeným dokazováním bylo žalobcovo protiprávní jednání dostatečně a spolehlivě prokázáno. Na závěr žalovaný uvedl, že dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (současný přestupkový zákon), kterým byl zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích zrušen, a proto žalovaný s odkazem na ustanovení § 112 odst. 4 současného přestupkového zákona postupoval v odvolacím řízení hmotněprávně dle dřívější právní úpravy, neboť řízení o přestupcích odvolatele (žalobce) bylo zahájeno v okamžiku účinnosti tehdejší právní úpravy. Dále se žalovaný zabýval tím, zda neuplynula celková prekluzivní lhůta pro projednání předmětného protiprávního jednání a konstatoval, že s odkazem na ustanovení § 112 odst. 2 současného přestupkového zákona nedošlo k zániku odpovědnosti odvolatele za předmětné přestupky, neboť dle žalovaného došlo k prodloužení celkové prekluzivní lhůty na 3 roky.
11. Soud shledal žalobu důvodnou.
12. Dne 11. 2. 2020 zaslala zástupkyně žalobce soudu na vědomí nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze dne 4. 2. 2020, kterým bylo rozhodnuto o zrušení § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., s odkazem na skutečnost, že o zrušené ustanovení zákona bylo

opřeno napadené rozhodnutí, a s ohledem na to by mělo být žalobě zcela vyhověno.

13. Na úvod musí soud poukázat na odůvodnění žalobcem zmiňovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze dne 4. 2. 2020, kterým se ruší ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a to dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Ústavní soud se nejprve zabýval výkladem pojmu „trestnost“ ve světle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
14. V odstavcích 49, 54, 55, 57, 60 a 61 Ústavní soud konstatoval, že „49. Smyslem čl. 40 odst. 6 Listiny je přitom chránit obviněného proti důsledku spočívajícímu v tom, že bude při posuzování trestnosti svého činu čelit přísnější právní úpravě, než která tu byla v době spáchání činu (srov. bod 32.). Ústavní soud tedy konstatuje, že i zánik trestnosti (trestní odpovědnosti) je součástí pojmu "trestnost" podle čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Opačný výklad by v podstatě představoval restriktivní výklad ustanovení Listiny zakotvujícího základní právo, a to navíc v oblasti soudního či správního trestání, kde jsou zásahy veřejné moci vůči jednotlivci nejcitelnější. (...) 54. Jak úprava promlčení trestní odpovědnosti tak promlčení odpovědnosti za přestupek je přitom součástí vymezení trestnosti podle čl. 40 odst. 6 Listiny. Jednak jde o instituty upravující zánik trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek, což je vedle úpravy jejich vzniku a trvání součástí vymezení trestnosti. Jednak lze poukázat na důvody, pro které trestněprávní doktrína řadí promlčení trestní odpovědnosti mezi instituty hmotněprávní, byť má procesněprávní důsledky, které jsou však až druhotné. Vychází tak z toho, že promlčením zaniká trestnost, a tudíž jde o součást úpravy, která vymezuje trestnost (jde o negativní podmínku trestnosti). Hmotněprávní aspekty jsou spatřovány v tom, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence (negativní reakce společenského vědomí postupem času slábne a na čin se zapomíná), tak z hlediska individuální (u trestných činů platí domněnka, že pachatel, který nespáchal další trestný čin stejně nebo přísněji trestný po zákonem určenou dobu, se polepšil). Opožděné potrestání pachatele ztrácí význam. (...) 55. Z obdobných důvodů je možno i promlčení odpovědnosti za přestupek označit za součást vymezení trestnosti. (...) Povšimnout si ostatně lze, že právní regulace promlčení odpovědnosti za přestupek je systematicky zařazena do části druhé zákona o odpovědnosti za přestupek, která obsahuje hmotněprávní úpravu, a nikoli do třetí části tohoto zákona, kde je upraveno řízení o přestupcích. (...) 57. I Nejvyšší správní soud a Nejvyšší soud ve své judikatuře promlčení odpovědnosti za přestupek či promlčení trestní odpovědnosti řadí pod úpravu trestnosti. Nejvyšší správní soud [v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012 č. j. 7 Afs 14/2011-115 (č. 2748/2013 Sb. NSS), bodu 29] vyhodnotil, že je nutné „vycházet z právní úpravy prekluzivních lhůt platné v době, kdy byl delikt spáchán. Je tomu tak proto, že prekluzivní lhůty pro uložení správní sankce jsou judikaturou považovány za lhůty hmotněprávní (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 69/96-34, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 7/2011-619). V důsledku změny lhůt pro uložení sankce by tak došlo k zásahu do hmotných práv stěžovatele. Proto má ustanovení právě citované hmotněprávní účinky, a proto také se i na právní úpravu lhůt vztahuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zásada zákazu retroaktivity trestního práva v širším smyslu. Proto také platí, že může být užita úprava pozdější jen tehdy, pokud je pro pachatele příznivější.“ (...) 60. Je nutno si uvědomit, že i novou úpravou promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek může dojít k zpřísnění trestnosti, a to např. tím, že se promlčecí doby prodlouží či se do zákona vloží nové okolnosti, s nimiž je spojeno přerušování běhu těchto dob způsobující jejich nový běh od počátku. Taková úprava pak značí zpřísnění trestnosti. V základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek je myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce

na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální (bod 54.). Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. (...) 61. Lze shrnout, že § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky prikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s níž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny.” (pozn. zvýrazněné a podtržené části vyznačil krajský soud)

15. S ohledem na žalobcovi námitky a v souladu s právním názorem výše citovaného nálezu Ústavního soudu jsou napadená rozhodnutí nezákonná, protože jejich právní úvahy byly v části založeny na aplikaci neústavního předpisu. V dalším řízení žalovaný, potažmo Městský úřad Tachov, zohlední změnu právních předpisů vzniklou kvůli nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19.
16. Vzhledem k veškerým výše uvedeným skutečnostem soud podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.
17. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s.. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Dále pak žalobci přiznal náklady právního zastoupení, vyčíslené dne 29. 4. 2019, sestávající z odměny advokáta ze 3 plnohodnotných úkonů právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu a 3 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu celkem tedy 10 200 Kč, a dále soud přiznal náklady právního zastoupení za jeden úkon v poloviční výši podle § 11 odst. písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu a 1 režijního paušálu á 300 Kč. Celkem tedy soud přiznal žalobci právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 15 050 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena lhůta, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Jana Komínková

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce